

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **M. S.**, zastoupená Mgr. Evou Holou, Ph.D., advokátkou se sídlem Španělská 770/2, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, za účasti: **I) I. S., II) I. N., III) M. F.**, všichni zastoupeni Mgr. Evou Holou, Ph.D., advokátkou se sídlem Španělská 770/2, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2025, č. j. 45 A 4/2025 – 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 3. 2025, č. j. MV-30527-5/SO-2025, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 1. 2025, č. j. OAM-40396-7/DP-2024. Tímto rozhodnutím Ministerstvo vnitra zastavilo řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Důvodem zastavení řízení bylo, že žalobkyně ve stanovené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“), který usnesením ze dne 19. 5. 2025, č. j. 45 A 4/2025 – 43, řízení o žalobě zastavil.

[3] Krajský soud uvedl, že žalobkyně s podáním žaloby nezaplatila soudní poplatek, proto ji vyzval usnesením ze dne 23. 4. 2025, č. j. 45 A 4/2025 – 14, aby tento poplatek

zaplatila do 15 dnů od doručení uvedeného usnesení. Toto usnesení bylo zástupkyni žalobkyně doručeno dne 23. 4. 2025, posledním dnem lhůty pro zaplacení soudního poplatku byl tedy podle krajského soudu pátek 9. 5. 2025. Žalobkyně však v této lhůtě soudní poplatek za žalobu nezaplatila, ani na výzvu krajského soudu jiným způsobem nereagovala, proto krajský soud řízení o žalobě zastavil.

[4] Proti usnesení krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. e) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). K otázce přijatelnosti kasační stížnosti se v ní výslovně nevyjadřuje.

[5] Stěžovatelka tvrdí, že soudní poplatek za žalobu uhradila týž den, kdy jí bylo doručeno usnesení krajského soudu s výzvou k jeho zaplacení (tj. 23. 4. 2025). Omylem jej však zaslala na účet Okresního soudu Praha-východ, o čemž se dozvěděla až na základě napadeného usnesení krajského soudu.

[6] Podle stěžovatelky se jedná o obdobnou situaci, jako když žalobce zašle žalobní návrh jinému než místě příslušnému soudu, a lhůta by se tak měla považovat za zachovanou. Má za to, že je její případ odlišný od případu řešeného v nálezů Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 9/20 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz), který v napadeném usnesení citoval krajský soud, jelikož stěžovatelka soudní poplatek zaplatila, nicméně nikoliv místně a věcně příslušnému soudu. Stěžovatelka navíc v nynější věci přichází o možnost soudního přezkumu správního rozhodnutí, a újma na jejích právech způsobená administrativní chybou je tedy nenapravitelná.

[7] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným usnesením, na které odkazuje, a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl.

[8] Dříve, než může Nejvyšší správní soud věcně posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musí posoudit otázku její **přijatelnosti**. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[9] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládalo zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[10] Jak uvedeno výše, stěžovatelka se výslovně k přijatelnosti kasační stížnosti nevyjádřila. Nejvyšší správní soud v projednávané věci rovněž nenalezl žádnou právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by se měl vyjádřit za účelem sjednocování judikatury, ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

[11] Obdobným případem jako v nyní projednávané věci se již navíc Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 21. 5. 2019, č. j. 4 As 31/2019 – 29. V tomto rozsudku pak dospěl k závěru, že dle § 8 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve spojení s § 3 odst. 1 téhož zákona se soudní poplatky ve správním soudnictví platí na účet soudu, který je věcně a místně příslušný k projednání a rozhodnutí věci, přičemž včasné a **řádné** zaplacení soudního poplatku je odpovědností plátce. Bezhotovostní převod platby soudního poplatku na bankovní účet jiného než věcně a místně příslušného soudu proto nelze považovat za splnění poplatkové povinnosti.

[12] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro **nepřijatelnost** odmítl.

[13] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po provedení všech nezbytných přípravných procesních úkonů. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[14] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatelka (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované v řízení žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud (za použití § 120 s. ř. s.) nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení žádnému z účastníků.

[15] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a tyto osoby přiznání náhrady nákladů řízení nepožadovaly. Právo na náhradu nákladů řízení jim proto (za použití § 120 s. ř. s.) nevzniklo.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu

